

Tuula Kallioniemi

Maaginen
maalipallo

FC WANNAPLAY

KUVITUS

Jussi Kaakinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ujot pälyilee

Meidän taloon muutti uusi tyyppi.

Tosi leuhka. Se ei ollut näkevinään meitä, vaikka me istuttiin mattotelineellä ja pällisteltiin sitä merkitsevästi. Meidän tölläys tarkoitti sitä, että tyypin olisi pitänyt älytä moikata. Luulisi, että ihmisellä on sen verran käytöstapoja.

Mutta ei se moikannut. Se käveli meidän ohi kuin kuningas ja käppäili pihasta tielle taakseen vilkuilematta.

Sillä oli koira. Iso ja musta.

Me tuijotettiin Eetun kanssa toisiamme.

– Tyyppi on takuulla tullut Hippolasta! Eetu tuhahti.

Haloo! Eetu itsekin oli muuttanut Hippolasta Rupulaan.

Pidin pääni kiinni. Eetu ei ole erityisen innostunut muistelemaan vanhoja. En mäkään olisi, jos meidän olisi ollut pakko myydä meidän koti. Meillä tosin ei edes ollut sellaista kotia, jonka olisi voinut myydä. Me on aina asuttu vuokralla.

– Vaikka tyyppi ei edes olisi Hippolasta kotoisin, se on kuitenkin selvästi Hippola-osastoa, Eetu mutisi.

Mietin, oliko tosiaan niin, että ihmisessä voisi olla leima, josta näki, mistä se oli kotoisin.

Eetu keksi, että me voitaisiin stalkata tyyppiä. Jos sillä oli vaikka jokin syy olla leuhka.

– Tai jos se on vain ujo? mä ehdotin. En mäkään ole niitä, jotka työntyy eturiviin hölismään.

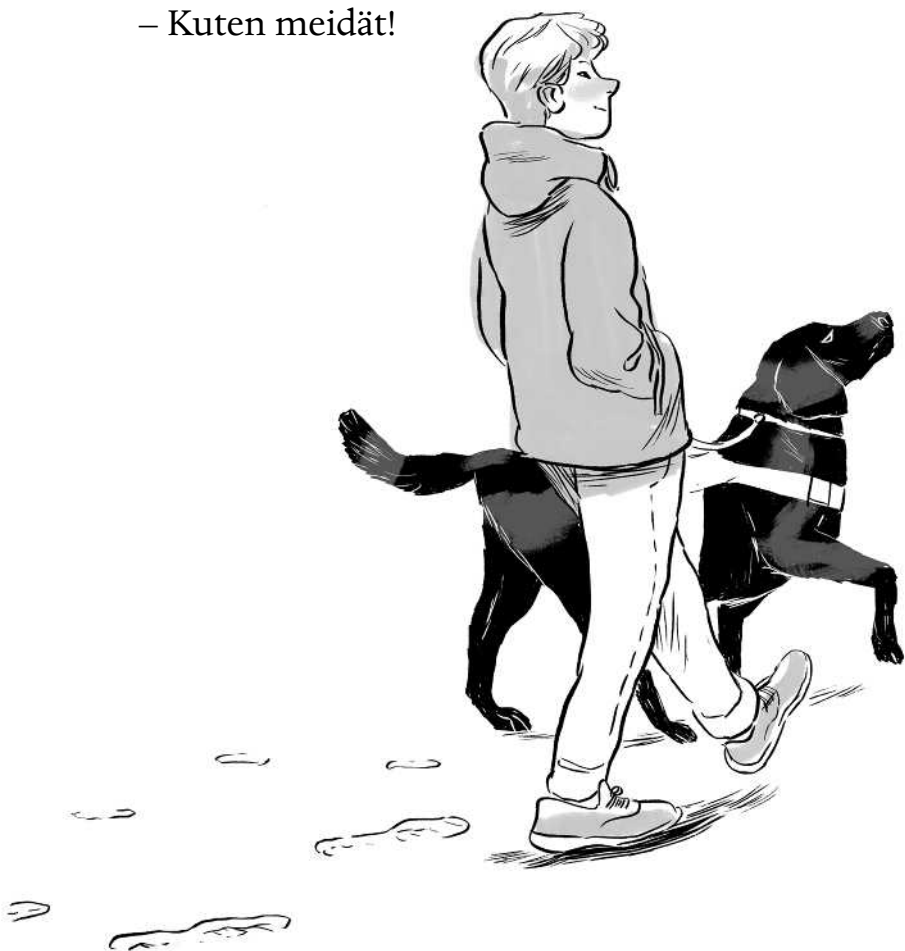
Eetu rähähti nauramaan.

– Ujot ei kävele kuin seipään nielleet, se hörötti. – Ujot pälyilee.

Tyyppi ei tosiaan ollut päyillyt. Se oli mennyt meidän ohi kuin me oltaisiin ilmaa.

- Jopa sen koira oli leuhka, Eetu jatkoi.
- Normikoira heiluttaa häntää, kun se kohtaa ystävällisiä tyyppejä.

- Kuten meidät?
- Kuten meidät!

Mä muistutin, että vieraisiin koiriin kannatti suhtautua varauksella. Varsinkin isoihin ja mustiin.

Eetun mielestä kaikkiin vieraisiin olentoihin kannatti suhtautua varauksella. Se tarkoitti, ettei mustat sinänsä olleet sen pahempia kuin muunkaan väriset. Ei koirat eikä ihmiset.

– Oliko toi kohteliaisuus? mä kysyin.

– Hä? Eetu ihmetteli.

Mä käskin sen katsoa mun naamaa.

– Hä? Miksi mä haluaisin katsoa sun naamaa?

– Koska mä olen musta, urpo! mä sanoin.

– Ai niin. En muistanut. Oot joo. Musta urpo.

– Ei kun *sä* oot urpo! mä hermostuin. Joskus Eetu ei tajua yksinkertaista puhetta. Joskus mä en tajua sen puhetta. En varsinkaan silloin, kun se laskettelee luikuria. Ja sitä se todellakin osaa tehdä. Eetu on ehkä maailmanhistorian mahtavin valepukki. Mä niin näen sen tulevaisuuden kirjailijana.

Se on itsekin vihjaissut kehrittelevänsä tarinaa velhopojusta, joka käy taikakoulua. Haha. Kuka

lukisi sellaisen kirjan. Nobody! Nobody lukisi minkäänlaista kirjaa, mikäli multa kysytään.

Lukeminen on armottoman uuvuttavaa touhua. Eetu väittää lukeneensa jopa satasivuisen kirjan! Hah hah.

Me päätettiin lähteä stalkkaamaan uutta naapuria saman tien.

2

Kaikki urpot menee aina ostarille

Me hipsittiin tyypin perään. Se oli ehtinyt kadota näköpiiristä. Me arvailtiin, mihin se olisi voinut mennä.

– Koirapuistoon? mä ehdotin.

Eetu katsoi mua niin kuin vatipäätä katsotaan.

– Missä on Rupulan koirapuisto? se ihmetteli.

– Jaa niin joo, mä hoksasin. Mitäpä muutakaan Rupulassa olisi ollut.

– Ostarille, Eetu sanoi. – Kaikki urpot menee aina ostarille.

Mennäänhän mekin, mä ajattelin. Siis jos on rahaa. Eli ei juuri koskaan.

Me pötkittiin ostarille.

Eetu ehdotti, että jos tyyppi on sitonut koiransa seinustalla olevaan renkaaseen, joka on koiria varten, me voitaisiin tehdä jäynä ja päästää piski vapaaksi.

Mä sanoin, etten halunnut mennä lähelle vaarallista tappajahurttaa.

Eetu huomautti, ettei piski ollut tappaja vaan laboratorionoutaja.

Eetu kyllä luulee tietävänsä kaikesta kaiken.

Koiraa tai sen omistajaa ei näkynyt.

Me palloiltiin jonkin aikaa ostarin kulmilla. Rupula ei ole erityisen iso paikka. Ei tyyppi voinut kovin kaukana olla. Ehkä se ilmestyisi kohta.

– Jos se on mennyt Biryaniin hakemaan kebabin, mä keksin.

– Joo. Sillä on tietty nälkä. Muuttopäivänä ei ole safkaa saatavilla, Eetu myönsi.

Muistin, miten me oli järsitty Eetun kotona muuttolaatikoitten keskellä kylmää pitsaslaissia. Niiden muutosta tuntui olevan ikuisuus. Se